

Arrest

nr. 59 780 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 12 juni 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 13 juni 2005.

Op 11 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 2 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 november 2008 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 26 februari 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Het cassatieberoep bij de Raad van State wordt bij beschikking nr. 4351 van 27 april 2009 niet toelaatbaar verklaard.

Op 8 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 9 oktober 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 16 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 52 582 van 7 december 2010 worden de beslissing van 9 september 2010 en het daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2010 vernietigd.

Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2009 werd ingediend, en op datum van 09.10.2009 werd geactualiseerd, door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene legt een contract voor bij de heer V. H, opgesteld op 13.08.2008. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen, dient betrokkene echter een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009.

In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt immers het volgende gesteld: "Onder 'in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B' moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld (...)". Ook in het K.B. van 07.10.2009 wordt herhaald dat om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies een model-arbeidscontract dient

voorgelegd te worden: "(...) één of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit (...)". Betrokkene had drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met deze instructies, doch heeft nagelaten dit te doen. Bijgevolg kan het arbeidscontract van betrokkene niet weerhouden worden voor punt 2.8B aangezien het niet om een model-arbeidscontract gaat. Betrokkene voldoet dus niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene een arbeidskaart C geldig tot 25.07.2009 werd toekend en hij loonfiches tot 31.08.2009 kan voorleggen, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie. Deze elementen aangaande de tewerkstelling van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2005 in België verblijft, een cursus Nederlands heeft gevolgd, het attest van inburgering heeft behaald, de cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd, een georiënteerde opleiding tot horecamedewerker, een opleiding Nederlands voor technische beroepen, een opleiding tot hulpkok heeft gevolgd, tewerkgesteld, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Wat betreft het feit dat betrokkene samen met zijn zus, A., A. – OV 5767764, in België woont, hieromtrent kan gezegd worden dat zij op datum van 09.09.2010 een negatieve beslissing kreeg voor haar verzoek om machtiging tot verblijf waardoor zij beiden het grondgebied dienen te verlaten. Dit element vormt geen grond voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 03.03.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 08.04.2009 en hem ter kennis gebracht op 17.04.2009.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 jaar en 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde.

Betrokkene beweert dat hij indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst slachtoffer zou worden van vervolging en intimidatie doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest slachtoffer te worden van vervolging en intimidatie volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar het "Country Reports on Human Rights Practices – 2007", uitgegeven op 11.03.2008. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (RVV, 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien betekent het niet toestaan van een verblijfsrecht aan betrokkene niet dat betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst verhindert evenmin dat aan hem een bevel kan worden opgelegd om het Schengengebied te verlaten.

Betrokkene argumenteert dat hij niets meer bezit in Afghanistan en geen enkele kans maakt op een menswaardig bestaan. Het staat betrokkene echter vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine

*zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.
(...)."*

Op 31 januari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2 ° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 03.03.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"het verbrekend arrest van de raad voor vreemdelingenbetwistingen dd; 07.12.2010

2.1.1.Het verbrekend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 07.12.2010

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) inzake het oorspronkelijk verzoek tot regularisatie van verzoeker dd. 02.10.2008 reeds eerder een beslissing tot ongegrond verklaring heeft genomen.

Meer bepaald per beslissing dd. 09.09.2010 oordeelde DVZ tot ongegrond verklaring, voornamelijk op grond van het feit dat verzoeker weliswaar het bewijs levert van zijn minimale verblijfsduur (minimaal 3 jaar), doch geenszins inzake de vereiste voor wat betreft het criterium "werk".

DVZ steunde haar oordeel tot ongegrond verklaring dd. 09.09.2010 in hoofdorde op het feit dat geen geldige arbeidsovereenkomst "overeenkomstig het voorziene model" had overgelegd, niettegenstaande verzoeker een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd 13.08.2008 overlegde.

Verzoeker is heeft hierop een beroep tot nietig verklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaromtrent bij arrest dd. 07,12.2010 uitspraak werd gedaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft meer bepaald geoordeeld tot vernietiging van de beslissing van de DVZ (tot ongegrond verklaring).

Meer bepaald op grond van schending van het redelijkheidsbeginsel:

"De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft voorgelegd.

In de eerste bestreden beslissing wordt echter gesteld dat de geldigheid van dit contract is vervallen, daar het werd aangegaan ten tijde van de asielprocedure van de verzoekende partij en dat met het afsluiten van deze procedure ook haar toestemming om betaalde arbeid te verrichten is vervallen en bijgevolg de geldigheid, van het arbeidscontract.

Er dient echter op gewezen te worden dat de geldigheid (en beëindiging) van een arbeidsovereenkomst bepaald wordt door de toepasselijke arbeidsrechtelijke bepalingen en

dat het wegvallen van de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied niet automatisch de geldigheid en de beëindiging van de arbeidsovereenkomst uitmaakt.

De motivering dat geen geldig arbeidscontract werd voorgelegd, omwille van het feit dat sinds het aangaan van het arbeidscontract de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten is vervallen door het afsluiten van de asielprocedure, is dan ook onjuist. "

"Er dient echter op gewezen dat het systeem opgezet in de instructie van 19 juli 2009 per definitie vereist dat een arbeidsovereenkomst wordt afgesloten / en of voorgelegd in een periode dat tewerkstelling voor de betrokken vreemdelingen niet (langer) toegelaten is, daar zij zich in illegaal verblijf bevinden. "

2.1.2. Schending redelijkheidbeginsel

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in haar (tweede) beslissing tot ongegrond verklaring van het verzoek tot regularisatie van verzoeker geargumenteed dat "Betrokkene zich op het criterium 2.8. B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009 beroept. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8. B van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene legt een contract voor bij V. H., opgesteld op 13.08.2008.

Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen, dient betrokkene echter een modelarbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009.

Betrokkene had drie maanden de tijd om zich in orde te stellen mei deze instructies, doch heeft nagelaten dit te doen. Bijgevolg kan het arbeidscontract van betrokkene niet weerhouden worden voor punt 2,8, B, aangezien het niet om een model-arbeidscontract gaat, "

Verzoeker is sedert 13.08.2008 tot op heden tewerkgesteld in Restaurant "D. L." te Hasselt, voor werkgever H.V

Eén en ander wordt uitdrukkelijk bevestigd door dhr. V. middels verklaring dd. 22,09.2010,

Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift tevens loondocumenten gevoegd, waaruit zijn tewerkstelling zonder twijfel blijkt, voor het geheel van de periode vanaf 13.08.2008 tot op heden, zijnde inmiddels reeds ruim 2 jaar!

In de gegeven omstandigheden is het in strijd met het redelijkheidbeginsel, om te stellen dat verzoeker "geen geldig arbeidscontract" zou voorleggen, en geen bewijs zou leveren van zijn tewerkstelling na tussenkomst van een beslissing tot regularisatie.

Verzoeker legt een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor. Verzoeker bewijs doorlopende tewerkstelling, ook NA de beslissing tot ongegrond verklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 03.03.2009, tot op heden.

Door te stellen dat deze tewerkstelling NA 03.03.2009 niet in rekening gebracht kan worden louter omdat ze niet overeenstemt met het voorgeschreven model-formulier schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidbeginsel.

De Raad had reeds in haar eerder verbrekingsarrest dd. 07.12.2010 geoordeeld dat de arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, zoals overgelegd door verzoeker in het kader van zijn regularisatie - aanvraag als principieel geldig dient beschouwd te worden.

Daar waar het model volgens de instructie een loutere "toezegging" tot (eventueel deeltijdse) in dienst treden bij een werkgever in de toekomst vereist, legt concludant over:

- 1) Een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 13.08.2008
- 2) Loonfiches, waaruit blijkt dat hij effectief arbeid verricht tot op heden

Met ander woorden: daar waar het model en de instructie (waarnaar DVZ in de thans bestreden beslissing verwijzen) slechts een voorwaardelijke toezegging om arbeid in de toekomst te verrichten impliceert, legt verzoeker een volwaardig arbeidscontract voor onbepaalde duur over, hetgeen bovendien tot op heden nog steeds dagdagelijks effectief wordt uitgevoerd.

"Qui peut le plus, peut le moins."

De Raad oordeelde reeds in haar verbrekingsarrest dd. 07.12.2010 dat de arbeidsrechtelijke geldigheid van deze overeenkomst en de uitvoering ervan geenszins beïnvloed wordt door de verblijfsstatus van verzoeker,

Door in de bestreden beslissing zonder meer te stellen dat verzoeker "geen geldige arbeidsovereenkomst overlegt, louter omwille van het feit dat geen verklaring "conform het model" werd overgelegd, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken op manifeste wijze het redelijkheidbeginsel.

2.2.2. Schending formele + materiële motiveringsplicht

Door op bovenstaande wijze haar beslissing tot ongegrond verklaring te motiveren, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de formele en materiële motiveringsplicht in bestuurszaken miskend.

In strijd met de door verzoeker aan zijn verzoekschrift tot regularisatie gevoegde stukken, namelijk onder meer inzake tewerkstelling gedurende de periode na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 03.03.2009, oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen bewijs van tewerkstelling voorligt, in toepassing van de regelgeving rond "Duurzame Verankering".

In haar beslissing motiveert de RVV enkel stellende dat er geen geldig arbeidscontract voorligt, omdat de overgelegde overeenkomst "niet conform het model" werd opgesteld.

Het argument van verzoeker, namelijk dat er niettegenstaande dit gegeven alsnog arbeid door hem geleverd werd, en zelfs gedurende ruim 2,5 jaar na het bekomen van de arbeidsovereenkomst, laat de Dienst Vreemdelingenzaken volkomen onbeantwoord: noch formeel, noch inhoudelijk wordt hierop in de bestreden beslissing geantwoord.

Nochtans is dit element zeker van belang: verzoeker dient (naast de niet-betwiste duur van zijn verblijf in België van meer dan 3 jaar) het bewijs te leveren van een potentiële tewerkstelling na zijn regularisatie.

Welnu: uiteraard is er geen beter bewijs van verdere tewerkstelling te leveren, dan op grond van

1) een arbeidsovereenkomst

2) loonfiches van voor en van na de beslissing van de RVV dd. 03.03.2009 inzake het asiëldossier van verzoeker en

3) het engagement dd. 22.09.2010 om verzoeker verder in dienst te houden bij dhr, H. V.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt in de bestreden beslissing zowel de formele als materiële motiveringsplicht, door dit middel niet te beantwoorden in de bestreden beslissing.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake dit beginsel.

Inzake de formele motiveringsplicht stelt de verwerende partij dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

De verwerende partij vervolgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen. Op 19 juli 2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie, op 21 september 2009 werd de uitvoering van deze criteria verduidelijkt in een *vademecum*. Op 14 oktober 2009 werd het koninklijk besluit gepubliceerd dat de “economische regularisatie” via arbeidskaart B mogelijk maakt. Er geldt een speciaal model arbeidscontract voor de aanvraag daarvan.

De verwerende partij merkt op dat, om te voldoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, verzoeker het bewijs diende voor te leggen dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én een werkgever heeft gevonden die hem voor de toekomst wil aanwerven voor een contract van één jaar of meer of van onbepaalde duur. De werkgever moet een arbeidscontract invullen dat pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B. Uit verzoekers aanvraag blijkt dat hij inderdaad een arbeidsovereenkomst voorlegde, doch dat dit contract werd opgesteld op 13 augustus 2008. Verzoeker legde dus geen arbeidsovereenkomst voor conform het model dat gepubliceerd werd in het koninklijk besluit van 14 oktober 2009. Verzoekers bewering dat deze arbeidsovereenkomst nog steeds wordt uitgevoerd en de verwijzing naar de loonfiches en naar de verklaring van de werkgever van verzoeker, doet volgens de verwerende partij hieraan geen afbreuk.

Verzoeker die volgens de verwerende partij niet voldoet aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, maakt niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Ten overvloede wijst de verwerende partij erop dat uit de bestreden beslissing overigens blijkt dat alle door verzoeker opgeworpen elementen onderzocht werden doch niet werden aanvaard in zijn voordeel. In de bestreden beslissing wordt er geargumenteed dat alle argumenten in overweging werden genomen en ten gronde werden beoordeeld. De bestreden beslissing is volgens verwerende partij op een correcte en redelijke wijze tot stand gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

Verzoeker vraagt in feite aan de Raad een nieuwe beoordeling van de aanvraag. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker, in zoverre hij zich wenst te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, een arbeidscontract voorlegt, opgesteld op 13 augustus 2008 maar dat verzoeker een modelarbeidscontract diende voor te leggen zoals voorzien in het *vademecum* opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies en zoals voorzien in het koninklijk besluit van 7 oktober 2009; dat verzoeker drie maanden de tijd had om zich in orde te stellen met deze instructies maar heeft nagelaten dit te doen; dat verzoekers arbeidscontract dus niet kan worden aanvaard voor punt 2.8B aangezien het niet om een modelarbeidscontract gaat, zodat verzoeker niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies; dat het feit dat aan verzoeker een arbeidskaart C geldig tot 25 juli 2009 werd toegekend en hij loonfiches tot 31 augustus 2009 kan voorleggen, niet kan aangezien worden als een grond voor regularisatie; dat deze elementen aangaande de tewerkstelling niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie *d.d.* 19 juli 2009; dat het feit dat verzoeker sinds juni 2005 in België verblijft, een cursus Nederlands heeft gevolgd, het attest van inburgering heeft behaald, de cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd, een georiënteerde opleiding tot horecamedewerker, een opleiding Nederlands voor technische beroepen, een opleiding tot hulpkok heeft gevolgd, tewerkgesteld was, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie; ondanks deze elementen aangaande de integratie van verzoeker, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie *d.d.* 19 juli 2009; dat wat betreft het feit dat verzoeker samen met zijn zus in België woont, hieromtrent kan gezegd worden dat zij op datum van 09 september 2010 een negatieve beslissing kreeg voor haar verzoek om machtiging tot verblijf waardoor zij beiden het grondgebied dienen te verlaten, dit element vormt geen grond voor regularisatie; dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; dat zijn asielaanvraag werd afgesloten op 3 maart 2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat verzoeker echter verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 17 april 2009; dat de duur van de procedure - namelijk ongeveer 3 jaar en 8 maanden- ook niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; dat het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd geen situatie doet ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht; dat verzoeker beweert dat hij indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst slachtoffer zou worden van vervolging en intimidatie doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven, terwijl het aan verzoeker toekomt om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, de loutere vermelding dat hij vreest slachtoffer te worden van vervolging en intimidatie volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden; dat verzoeker verwijst naar het “Country Reports on Human Rights Practices – 2007”, uitgegeven op 11 maart 2008, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat (RvV 27 juli 2007, nr. 1018); dat bovendien verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf bijgevolg geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties; dat het niet toestaan van een verblijfsrecht niet betekent dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst; dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst verhindert evenmin dat aan hem een bevel kan worden opgelegd om het Schengengrondgebied te verlaten; dat verzoeker argumenteert dat hij niets meer bezit in Afghanistan en geen enkele kans

maakt op een menswaardig bestaan; dat het verzoeker echter vrij staat hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), de IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken; dat dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten, dat reïntegratiebijstand het volgende kan bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage; dat hierdoor de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard kan worden als een grond voor regularisatie.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er geen bewijs van tewerkstelling voorligt in toepassing van de regelgeving rond duurzame verankering en dat in de beslissing enkel wordt gemotiveerd dat er geen geldig arbeidscontract voorligt omdat de ingediende arbeidsovereenkomst niet conform het model werd opgesteld. Verzoeker meent dat zijn argumentatie dat hij alsnog arbeid heeft verricht, en zelfs gedurende ruim twee en een half jaar na het afsluiten van de arbeidsovereenkomst, niet beantwoord wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meent dat zijn tewerkstelling nochtans van belang is: hij dient immers het bewijs te leveren van een potentiële tewerkstelling na zijn regularisatie. Verzoeker meent dat hij dit door een arbeidsovereenkomst voor te leggen, loonfiches van voor en na het einde van zijn asielaanvraag en het engagement van zijn werkgever om hem verder in dienst te houden. Verzoeker meent dat hierop niet werd geantwoord in de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft op 2 oktober 2008 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en heeft op 9 oktober 2009 een aanvulling ingediend waarin hij zich beriep op het criterium 2.8B, werk en duurzame lokale verankering, van de instructie van 19 juli 2009.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad merkt op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Inzake de gegrondheid van zijn aanvraag voerde verzoeker het volgende aan op 2 oktober 2008:

- *verzoeker heeft alle mogelijkheden benut om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij: hij volgt lessen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie en heeft een inburgeringsattest;*
- *hij volgde ook tal van andere opleidingen: oriënterende opleiding horecamedewerker, Nederlands voor technische beroepen, opleiding hulpkok;*
- *hij werkt als hulpkok in een restaurant, ontvangt een vast loon en is in het bezit van een arbeidskaart C.*

Bij deze aanvraag legde verzoeker ondermeer een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voor ingaand op 13 augustus 2008 en loonfiches voor de maanden augustus 2008 tot en met april 2009 en voor de maanden juni, juli en augustus 2009.

In zijn aanvulling van 9 oktober 2009 deelde verzoeker mee dat hij zich wenste te beroepen op het criterium "*werk en duurzame verankering*".

Over de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene legt een contract voor bij de heer V. H, opgesteld op 13.08.2008. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen, dient betrokkene echter een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009.

In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt immers het volgende gesteld: "Onder 'in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B' moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld (...)". Ook in het K.B. van 07.10.2009 wordt herhaald dat om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B van de instructies een model-arbeidscontract dient voorgelegd te worden: "(...) één of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit (...)". Betrokkene had drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met deze instructies, doch heeft nagelaten dit te doen. Bijgevolg kan het arbeidscontract van betrokkene niet weerhouden worden voor punt 2.8B aangezien het niet om een model-arbeidscontract gaat. Betrokkene

voldoet dus niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene een arbeidskaart C geldig tot 25.07.2009 werd toegekend en hij loonfiches tot 31.08.2009 kan voorleggen, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie. Deze elementen aangaande de tewerkstelling van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2005 in België verblijft, een cursus Nederlands heeft gevolgd, het attest van inburgering heeft behaald, de cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd, een georiënteerde opleiding tot horecamedewerker, een opleiding Nederlands voor technische beroepen, een opleiding tot hulpkok heeft gevolgd, tewerkgesteld, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.”

De omstandigheid dat het voorgelegde arbeidscontract dateert van 13 augustus 2008 strookt met de gegevens van het dossier. In de bestreden beslissing en in de nota verwijst de verwerende partij naar het *vademecum* bij de instructie van 19 juli 2009 om aan te geven dat niet zomaar een arbeidscontract mag worden voorgelegd, maar dat dit een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract moet zijn dat aanleiding kan geven tot afgifte van een arbeidskaart B. Zulk modelarbeidscontract werd inderdaad niet voorgelegd.

Verzoeker legde echter wel een arbeidscontract voor dat een aanvang nam tijdens zijn asielpcedure en op basis waarvan hij nog steeds werd tewerkgesteld, alleszins tot augustus 2009, nadat zijn asielaanvraag reeds was afgewezen in februari 2009.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 52 582 van 7 december 2010, dat de voorgaande beslissing inzake verzoekers aanvraag vernietigde, wordt overwogen:

“Er dient echter op gewezen te worden dat het systeem opgezet in de instructie van 19 juli 2009 per definitie vereist dat een arbeidsovereenkomst wordt afgesloten en/of voorgelegd in een periode dat tewerkstelling voor de betrokken vreemdelingen niet (langer) toegelaten is, daar zij zich in illegaal verblijf bevinden. Bovendien wordt nergens in de instructie van 19 juli 2009, op de inhoud waarvan de staatssecretaris zich steunt op de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid, bepaald op welk tijdstip de voorgelegde arbeidsovereenkomst dient gesloten te zijn.”

De Raad wijst er tevens op dat het tussenkomen van de instructie van 19 juli 2009 niets verandert aan het feit dat arbeidsovereenkomsten gesloten door personen die zich in illegaal verblijf bevinden en niet over een arbeidsvergunning beschikken, net als arbeidscontracten gesloten vóór 19 juli 2009, aangegaan zijn door personen die niet over een arbeidsvergunning beschikken. De Raad ziet dan ook niet in waarom er voor een contract gesloten op of na 19 juli 2009 wel van uitgegaan kan worden dat de werknemer onder zulk contract kan tewerkgesteld worden en dit niet het geval zou zijn voor een contract gesloten vóór 19 juli 2009, wanneer in beide gevallen de werknemer niet (of niet meer) over een arbeidsvergunning beschikt en hij in beide gevallen het contract slechts daadwerkelijk kan uitvoeren wanneer hij op basis van een voorwaardelijk toegekende machtiging tot verblijf een arbeidskaart B kan aanvragen en verkrijgen (cf. RVV 15 december 2010, nr. 53 100).

De Raad merkt verder op dat in de beleidsinstructie waarnaar verzoeker uitdrukkelijk verwijst niet wordt gesteld dat het arbeidscontract dat dient voorgelegd te worden van recente datum dient te zijn. De Raad kan voorts niet inzien hoe uit het feit dat een arbeidscontract dat verzoeker toeliet om een arbeidskaart C te verkrijgen zou kunnen afgeleid worden dat dit arbeidscontract niet meer zou kunnen aangewend worden om een arbeidskaart B te verwerven (cf. RvV 18 februari 2011, nr. 56 276).

Gelet op het voorgaande volstaat de opgegeven motivering in de eerste bestreden beslissing niet, waar zij verband houdt met het tijdstip waarop de arbeidsovereenkomst werd gesloten en met de vorm van dit contract –een arbeidsovereenkomst gesloten op 13 augustus 2008 kon per definitie nog niet de vorm hebben van een modelarbeidscontract zoals gevoegd bij het koninklijk besluit van 7 oktober 2009- om te schragen waarom het voorgelegde arbeidscontract niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel.

3.4. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing, waartegen een gegrond middel werd aangevoerd, vermeldt tevens:

“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 03.03.2009. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.04.2009, hem ter kennis gebracht op 17.04.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren (...).”

Uit deze bewoordingen blijkt dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht, gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd, evenals het daarop steunende bevel om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2011.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET